

Na Trgu svetoga Petra kardinal Luis Antonio Tagle, dekan Kardinalskog zbora, predslavio je svetu Misu povodom desete obljetnice apostolske pobudnice "Amoris laetitia". Homiliju je pripremio Sveti Otac Lav XIV., a tijekom euharistijskog slavlja, nakon navještaja Evanđelja, izgovorio ju je kardinal Tagle.

"Radost ljubavi koja se živi u obiteljima ujedno je i radost Crkve" (FRANJO, apostolska pobudnica "Amoris laetitia", 19. ožujka 2016., br. 1).

Tim je riječima prije deset godina papa Franjo započeo apostolsku pobudnicu "Amoris laetitia". Danas slavimo Euharistiju prinoseći Gospodinu plodove rada koji je u proteklom razdoblju učinjen na tom dokumentu, nastojeći usvojiti njegovo bogatstvo i provesti u život njegove pastoralne smjernice. Današnja liturgija pruža nam u tome nekoliko poticaja za razmišljanje.

U prvom čitanju čuli smo "himan ljubavi" svetoga Pavla (usp. 1 Kor 12,31 – 13,13), koji pobudnica u četvrtom poglavlju uzima kao temelj bogatoga promišljanja o krjepostima kršćanske ženidbe, zajedništva koje je "osjećajno, duhovno i sebedarno" (AL 120) te ikona Božje ljubavi (usp. AL 121).

Upravo po tim vrijednostima supružnici, na sliku Presvetoga Trojstva i uz pomoć milosti, rastu zajedno iz dana u dan, sazrijevajući svatko u svojoj posebnosti, a istodobno ostvarujući onu međusobnu sličnost koja se izgrađuje kroz "postojanu odluku da se dijeli i zajedno gradi čitav život" (AL 123).

Tako je istinska radost ljubavi postupno sjedinjavanje u kojem jedinstvenost jednoga procvjetava u darivanju, po prisutnosti drugoga.

Apostol je te riječi uputio zajednici bogatoj darovima i karizmama (usp. 1 Kor 12,4-11), ali kojoj je bilo potrebno sazrijevati u ljubavi. Korinćane je podsjećao da bez ljubavi čovjek, makar posjedovao sve darove, postaje "mjed što ječi ili cimbal što zveči" (1 Kor 13,1): glas bez ljubavi, uho nesposobno dotaknuti srce, osobnost udaljena, hladna i neprobojna.

Za to nismo stvoreni.

Podsjetio nas je na to i pripjevni psalam, nazivajući nas "narodom" i "stadom" Boga čija je "ljubav dovijeka" i čija se vjernost proteže "od koljena do koljena" (Ps 100,5), Gospodina koji ljubi bez uzmaka, koji nas nikad ne prestaje tražiti, vjerovati nam i obnavljati prema nama svoje prijateljstvo.

To je ona ljubav koju nas "Amoris laetitia" poziva staviti u temelje naših obitelji.

To je istinska ljubav na koju posebno poziva odgajati mlade koji se pripravljaju za ženidbu, učeći ih "važnosti krjeposti", među kojima posebno mjesto zauzima čistoća, "dragocjen uvjet za autentičan rast međuljudske ljubavi" (AL 206). Vrijedni su hvale mnogi programi pripreve koji se predano provode u župama i pastoralnim područjima. No, valja imati na umu da sami po sebi nisu dovoljni ako im ne prethodi i ako ih ne podupire odgoj za ljubav koji prati čitavo ljudsko sazrijevanje, počevši od djetinjstva.

Papa Franjo o tome je zapisao da "naučiti ljubiti nekoga nije nešto što se može improvizirati niti može biti cilj nekog tečaja prije slavlja ženidbe" (AL 208). Štoviše, naglašava: "Svaka se osoba zapravo za ženidbu pripravlja od rođenja" (isto), a sve što mlada osoba živi u svojoj obitelji, treba pridonositi tomu da ju učini "sposobnom za potpuno i konačno predanje" (isto).

Stoga je obiteljska ljubav konkretna, obilježena i trenutcima napora, pogrešaka i padova, ali istodobno divna u svojoj nepredvidivoj svakodnevnici, prva škola osjećaja, prvo dragocjeno i nezamjenjivo učilište "radosti ljubavi".

Zbog toga treba cijeliti i podupirati nastojanja tolikih obitelji koje u našim gradovima i selima svakodnevno žive svoj poziv i poslanje bez buke i isticanja, ali s vjernošću koja je ponekad i herojska. One su svima razumljiv i velikodušan odgovor na Isusove riječi koje smo čuli u Evanđelju: "Ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane" (Iv 15,16).

Po svjedočanstvu tih roditelja, djece, baka i djedova, mladih i starijih, malenih i velikih, poruka Evanđelja o istini i punini života djelotvorno se širi svijetom.

Evanđelist Ivan prenio nam je jednostavnu i jasnu zapovijed koju nam je Isus ostavio na kraju svoga zemaljskog života: "Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio" (Iv 15,12).

Provodimo ju u život kako bismo rasli kao Crkva koja je "obitelj obitelji" (AL 87), u ozračju međusobne brige od koje će svi imati koristi: mladi supružnici koji započinju bračni hod, roditelji suočeni s izazovima odgoja djece i obiteljskoga života, kao i starije osobe kojima će biti priznato i cijenjeno njihovo poslanje svjedoka mudrosti i krjeposti dok im tjelesne snage slabe.

Tu će potporu i ohrabrenje pronaći i oni najkrhiji, kao i oni koji žive u teškim okolnostima ili prolaze razdoblja krize, okruženi ljubavlju i zaštićeni od osuda i predrasuda.

Prisjetimo se da, "ma koliko neka obitelj bila ranjena, uvijek može rasti polazeći od ljubavi" (XIV. redovita opća skupština Biskupske sinode, Završni izvještaj, 10).

U toj ljubavi, koja je temelj našega postojanja i zajedničkoga života kao ljudi, nalaze svoje korijene i vrijednosti otvorenosti životu te poštovanja života od začeća do njegove naravne smrti.

Obitelj je njihov povlašten čuvar i svjetionik za dobro čovječanstva. Papa Franjo je naglašavao da "ni jedna nestalna zajednica ili zajednica zatvorena prenošenju života ... ne osigurava budućnost društva" (AL 52). Bez čvrstih obitelji, otvorenih daru djece, brižnih u njihovu odgoju i rastu, svijet nema budućnosti.

U tekstovima koje smo danas slušali nalazi se još jedan važan Isusov poziv koji želim istaknuti: da "od Oca ištemo u Njegovo ime" (usp. Iv 15,16). Te nas riječi podsjećaju da je obitelj povlašteno mjesto molitve. Nažalost, treba priznati da je u mnogim dijelovima svijeta navika zajedničke obiteljske molitve, prije jela, na početku ili na kraju dana te u posebnim prigodama, znatno oslabila. "Amoris laetitia" nas podsjeća koliko je ona važna: "Treba naglasiti važnost obiteljske duhovnosti, molitve i sudjelovanja u nedjeljnoj Euharistiji" (AL 223).

Pobudnica također preporučuje da se obitelji redovito okupljaju kako bi promicale rast duhovnoga života i uzajamnu solidarnost u konkretnim životnim potrebama. Zajednička molitva i sakramenti imaju iznimno važno mjesto u obiteljskom životu jer, otvarajući srca Božjem djelovanju, omogućuju dosegnuti zajedno ono do čega pojedinac nikad ne bi mogao doći sam. Oni su snažna hrana i djelotvoran lijek. Zato od srca pozivam sve da ponovno otkriju i promiču tu praksu.

Draga braćo i sestre,

imam također čast predslaviti ovo slavlje po posebnom nalogu Svetoga Oca Lava XIV., kako bi se javno očitovalo crkveno zajedništvo koje je podijelio Njegovoj Blaženosti Polisu III. Noni, kaldejskom patrijarhu Bagdada, koji sudjeluje na ovom euharistijskom slavlju.

Zajedništvo jednoga patrijarha s Petrovim nasljednikom podsjeća na drevnu praksu kojom se potvrđivalo jedinstvo u vjeri i ljubavi između patrijaršijske Crkve i Rimske crkve, kao i među samim Crkvama.

To nije puka formalnost, nego živa stvarnost koja svoj smisao nalazi u euharistijskom zajedništvu, izvoru i vrhuncu jedinstva Crkve u Kristu.

Blaženosti, Vaša nam prisutnost pomaže bolje razumjeti što znači biti Crkva: zajedništvo Crkava različitih obreda i predaja, sjedinjeno u Kristu Gospodinu i vidljivo očitovano u zajedništvu s Petrovim nasljednikom.

Jamčimo Vam ljubav čitave Katoličke crkve i svoju molitvu za vjernike povjerene Vašoj pastirskoj skrbi, koji su već dugo izloženi kušnjama, ali ostaju postojani i često herojski u svjedočenju vjere u Isusa usred brojnih protivština.

Draga braćo i sestre,
povjerimo sve obitelji i cijelu Crkvu Svetoj nazaretskoj obitelji, ponavljajući molitvu koju je papa Franjo stavio na kraj pobudnice "Amoris laetitia":

Sveta nazaretska obitelji,
učini naše obitelji mjestima zajedništva i dvoranama molitve, istinskim školama Evanđelja i malim kućnim Crkvama.

Neka u obiteljima više ne bude nasilja, zatvorenosti i podjela.

Neka svatko tko je ranjen ili sablažnjen bude brzo utješeno i ozdravljen.

Učini da svi postanemo svjesni svetoga i nepovredivoga značaja obitelji i njezine ljepote u Božjem naumu.

Isuse, Marijo i Josipe, uslišite nas i primite našu molitvu. Amen.